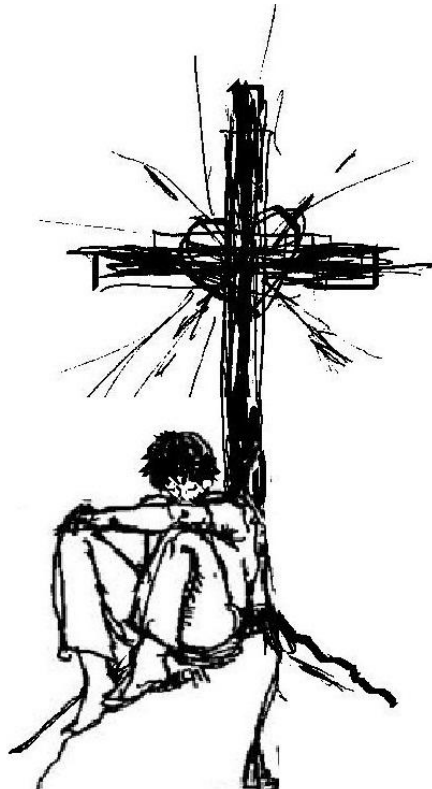

IX. évf. 4. szám 2018. február 18.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

A REFORMÁTUS BÖJT

„*Mi nem vagyunk katolikusok, mi nem böjtölünk!*” – hangzik a jól ismert református szólás, de valóban katolikus szokás a böjt? Mi mitől vagyunk mások, hogy ne böjtöljünk. A böjt nem a katolikus keresztyénségből indul, hanem már a zsidó vallásnak, így Jézus és a tanítványai életének is része volt.

Bár Jézus munkálkodása alatt tanítványai nem böjtöltek, de előtte, és Jézus mennybemenetele után biztosan, hiszen Jézus ezzel magyarázza tanítványainak a böjttől való tartózkodását: „*Vajon böjtölhet-e a nápszép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek. De jönnek majd napok, amikor elvételük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.*” (Márk 2, 19b-20) Az Apostolok Cselekedeteiben pedig többször olvashatjuk, hogy a tanítványok böjtöltek.

Már az első keresztyének is böjtöltek, ez nem egy katolikus hagyomány, melyet el *kell* hagynunk. A böjtölés nem arról szól, hogy lemondunk a hús és egyéb finom ételekről. A böjt arról szól, hogy valamiről, ami a mindennapjaim része, ami nem szükséges az életben maradáshoz, lemondok azért, hogy ez által Istenhez kerüljek közelebb.

Az, hogy az ember lemond a húsételekről, önmagában nem böjt, legfeljebb vegetarianizmus. Attól lesz böjt, hogy azért mondok le róla, mert számomra egy fontos része az étkezésnek, hogy legyen hús, de lemondok róla, hogy a húsételek élvezete helyett Istenben keressem szükségleteim betöltését.

Nem csak étel-megvonással lehet böjtölni, hanem bármilyen tevékenységgel, mely normális esetben a mindennapjaim része. Legyen az akár kalandregények olvasása, sorozatok nézése. Ezekben nincs semmi rossz, egészen addig, míg Isten helyére nem kerülnek az életünkben.

Lehet tehát böjt az, hogy lemondunk az esti sorozatokról, de nem azért hogy helyette filmeket nézzek, hanem hogy azt az időt, melyet a televízió előtt töltenék, Istennek szenteljem. Ezáltal közelebb kerülve Istenhez.

A nagyböjti időszak egy kiemelt lehetőség erre, hogy ápoljuk a kapcsolatunkat Istennel, és megmutassuk, nincs semmi fontosabb az életemben Nála.

Gunyits Ottó Károly

HÁZASSÁG HETE

Amikor már fűnek, fának van világnapja, talán arra gondolnak némelyek, hogy minek még egy újabb világnap, ráadásul a házasságnak. Tényleg, miért is kell egy rendezvénysorozattal ráirányítani a figyelmet a házasságra?

A társadalom alapja a család, ez pedig a házassággal kezdődik - ez az évezredek igazsága még 30 évvel ezelőtt is elfogadott volt. Aztán új szelek kezdtek fújni, és egyre jobban terjedt az a felfogás, hogy a házasság túlhaladott intézmény, nem működik a mai világban, és ezt igazolja a válások magas száma. A fiatalok pedig komolyan vették, és nem léptek házasságra, hanem csak összeköltöztek. „A szüleinknek sem volt jó a házasságuk, mi nem szeretnénk ugyanezt a hibát elkövetni” - mondták.

Baj van a házassággal, ez igaz. De nem ott és abban, amit mondanak. A baj bennünk van, házastársakban. Mi rontjuk el a házasságunkat, és magunknak köszönhetjük azt is, ha válással végződik. Nem a kor hibája. 100 évvel ezelőtt is voltak feszültségek, súrlódások a házasságokban, akkor sem volt könnyebb.

Ma már tudjuk, amit bölcs eleink is tudtak, hogy a házasságot ápolni kell, mint egy virágot. Ha nem ápolják, tönkremegy, elhervad. Ez mindenekelőtt szeretetet, időt és lemondást igényel. Csupa olyat, amiből nagyon kevés van. De ha ezt sajnáljuk a párunktól, akkor nem szabad csodálkozni, hogy zátonyra fut a házasság hajója.

Lehet egyáltalán boldog házasságban élni? Érdemes még házasságot kötni? Igen, minden lehetséges annak, aki hisz -mondta Jézus annak az édesapának, aki szívében óriási kételyekkel volt tele, de mégis odavitte beteg gyermekét Jézushoz, hogy meggyógyítsa. A házasságunkat is Jézus tudja meggyógyítani, megújítani, étellel és örömmel megtölteni. Vigyük Jézushoz a házasságunkat, akkor is ha „beteg”, hogy meggyógyítsa, és akkor is, ha rendben van, hogy megelőzzük a bajt!

A Házasság Hete erre irányítja a figyelmünket, amelyet idén február 22-én, 18 órakor ünneplünk meg a város többi egyházával közösen a Városháza házasságkötő termében. Hallgassuk meg együtt vendégeinket, Zámbori Somát és feleségét dr. Fazekas Ritát, épüljünk együtt hit által, és kötelezzük el ismét magunkat ünnepélyesen a házastársunk mellett.

Szalkay László

Hűség Napja

2018. február 22.

csütörtök 18:00

Polgármesteri Hivatal házasságkötő terme
Szigetszentmiklós, Kossuth Lajos u. 2.

"Éltető sodrásban"

A beszélgetést vezeti Morva Ákos

Vendégek

Házasság hete

2018-as

háaspár arca

Zámbori Soma

színművész és felesége

dr. Fazekas Rita

Szigetszentmiklói keresztyén
gyülekezetek szervezésében

Uram,

*a minap azt kérdeztem valakitől itt a héregi
templomban,
hogy hogy van.*

*Azt válaszolta: „Aki ide, az Isten házába el tud jönni,
és itt énekelni tud, az jól van.”*

Add Uram,

*hogy ha már nem tudunk eljönni ide, a Te házádba,
mert gyöngék vagyunk, mert öregek vagyunk,
vagy mert húz a betegség, akkor is jól legyünk.*

*Add úgy élnünk, hogy az otthonunk templom legyen,
hogy a kórházi kórterem templom legyen,
hogy az idősek otthonának*

szobája, folyosója, konyhája templom legyen!

*Add, hogy ne érezzük nyűgnek a keresztet,
amit Te adtál nekünk. Uram!*

Mert a kereszt nem büntetés.

A kereszt: feladat.

A kereszt: életünk értelme.

Születésünkkor kapjuk,

s a veled való találkozáskor tehetjük csak le.

Add, hogy akkor is majd mondhassuk:

„Aki ide, hozzád, haza tudott érkezni, az jól van.

Köszönöm, Uram, a keresztemet.”

IFI-NAPLÓ

Mikor Ottó megkérdezett, hogy elvállalnék-e egy IFI alkalmat, örömmel vállaltam, de félttem is tőle. Az aznapi téma nagyon aktuális volt számomra, mivel a címe "A Krisztusra bízva (karrier)" volt. Úgy éreztem nagyon tudok azonosulni ezzel a témával, még kis könyvjelzőket is készítettem az ifi-tagoknak a felhasznált Igékből.

Az alkalom előtt fél órával már nagyon izgultam, hiszen Ottó nem volt jelen, nekem kellett lebonyolítanom az egészet egyedül. Megtapasztaltam, milyen nehéz dolga van egy ifi-vezetőnek, hogy teljesen át tudja adni az üzenetet, és hogy mindenki haza tudjon vinni magával valamit a lelkében az alkalomból.

Beszéltünk arról, hogy mit jelent számunkra a siker, és hogy baj-e ha nem vagyunk világi szemmel sikeresek. A többiek érdeklődéssel fordultak a téma felé, és jóleső érzés volt a kérdések megválaszolása és, hogy teljesen komolyan vették ezt az alkalmat is és nem kellett senkit se fegyelmézni. Szerintem ez a téma nem csak engem, de mindenkit megfogott és remélem az alkalom után mindenki gazdagabb lett valamivel. Én nagyon élveztem a felkészülést, máskor is szívesen elvállalnám ezt a feladatot.

Fűrész Viktória

IMAÓRA ÉS BIBLIAÓRA

Pár hónapja kapcsolódtam be azokba a gyülekezeti alkalmakba, amelyekről minden vasárnap hallhatunk „jövő heti alkalmaink” keretén belül. Ezek közül kettőt szeretnék kiemelni.

Minden kedden 18 órakor a Madách utca 12-ben gyűlünk össze házi imaórára. Amikor mindenki megérkezik, elkezdjük a beszélgetést, hogy kiért és miért adjunk hálát Istennek imádságban, és kiért és miért könyörögjünk hozzá alázatos szívvel. Ez a heti egy óra meghitten telik és tudjuk, - hisz a Szentírásban is meg van írva - „*Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt.18,20).

Miután megbeszélünk közösen mindent utána imádságba is foglaljuk, majd a végén közösen elmondjuk az Úri imádságot.

Minden csütörtökön este 18 órai kezdettel a parókián gyűlünk össze a bibliaórára. Énekkal és egy imádsággal kezdődik, majd az igeszakaszt közösen versenként olvassuk fel, a magyarázatot követően lehet kérdezni és gondolatokat megosztani egymással. Olyan kérdésekre is válaszokat kapunk, amiket eddig nem is mertünk még feltenni, és rengeteget tanulhatunk a Bibliáról!

Nagyon örülök, hogy vannak ezek az alkalmak. Mert erősíti a Gyülekezetünket, hordozni tudjuk egymás terhét, közbenjárhatunk egymásért! Mi így tudunk „adni” egymásnak valamit, ami segítségül lesz és senki el nem veheti tőlünk. Mert Jézus Krisztusban csak mi vagyunk egymásnak. Egyházunk önfenntartó, sem morálisan, sem hitben, sem anyagilag nem segít minket senki, hanem csak mi egymást! Hadd hívogassak ezért mindenkit, akinek fontos a Testvér, a Gyülekezet! Építsük, alakítsuk, jobbítsuk Istennel és egymással a kapcsolatunkat!

Nagy Miklósné Heni

ÉNEKKARI BESZÁMOLÓ

„Dicsérjétek az Urat, hiszen Istenünkről énekelni jó, hiszen Őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog!” Zsolt. 147,1

„Már amikor a dossziéval a hónap alatt vonulnak az oltár elé, akkor én már rosszul vagyok” – mondta Piroska néni, a nálam mintegy húsz évvel idősebb, mélyen hívő katolikus betegtárs a mozgásszervi rehabilitáción, ahol egy kétágyas szobában három hetet töltöttünk együtt. Pedig amikor a Mária rádió a misét hallgattuk, korát meghazudtoló, csengő magas és tiszta hangon énekelte a liturgiai énekeket.

Remélhetőleg a mi gyülekezetünkben csak kevesen vannak, akik nem örülnek az énekkar szolgálatának. Ugyanakkor vajon mi a magyarázata annak, hogy mi, akik tagjai vagyunk az énekkarnak, fáradságot, időt, néha pénzt (a fellépésekre való utazás olykor nem kevés költséggel jár, és ezúton is köszönet azoknak a kórustagoknak, akik fuvarozzák társaikat!) nem kímélve próbára járunk, gyakorolunk, vállaljuk a fellépésekkel járó izgalmakat, figyelmet fordítunk ruházatunkra, külsőnkre, hogy „pódiumképesek” legyünk?

Néhai Székely Miklós karnagy úr szerint a zene a művészetek közül a legintenzívebben képes kapcsolatot teremteni a lélek és a transzcendentális erők között.

Mindannyian vágyunk a transzcendentálissal – mi keresztyének nyugodtan hívhatjuk ezt Istennek – kapcsolatot teremteni.

Miért választjuk a kóruséneklést? Mert az éneklés öröm. Lehet fiziológiai magyarázatokat is adni: a légzéstechnika, a hangképzés mely hormonok képzését indítja el az agyban, ami felelős a kellemesen felszabadult, emelkedett érzésért, mely az énekléssel jár. Lehet a közösség oldaláról is tetten érni az örömforrásokat: jó dolog a próbákon együtt lenni a kórustagokkal, néha egy kis aktuális hírrel, fecsegéssel lazítani a fegyelmen, a sokszor türelmet próbáló, egy-egy ütemet ismételtető begyakorlást félbeszakítani. Biztosan le lehetne csoport dinamikával is írni, mi történik egy-egy próbán: a karnagy vezénnyel, irányít, de kialakulnak klikkek, barátságok és ellenszenvék, szövetségek szövődnek. Néha kitör a „parasztlázadás”: mi ezt a darabot nem tudjuk, nem tetszik, félünk, hogy belesülünk és az angyali türelmű Villányi Andrea újra és újra ügyesen lecsillapítja a kedélyeket és összetartja a kórust...Nem szid meg akkor sem bennünket, amikor ő már Budapestről kiért reggel 9 órára az ünnepi istentisztelet előtti próbára Szigetszentmiklóásra, mi pedig csak fél 10 körül szállingózunk...

Valószínűleg gyermekkorban gyökerezik elkötelezettségünk a kóruséneklés iránt. Engedjék meg a testvérek, hogy ehelyütt emlékezzek meg Thurzay Lajos tanár bácsiról, aki az általános iskolában volt énektanárom és magántanárként hegedű és furulya tanárom. Engem, mint jó hangút, a „kiskórusba” is beválasztott. Református, farkaslaki születésű székely emberként nagyon sok értéket közvetített felém és általában tanítványai felé. Senki nem tudta olyan átéléssel játszani a Rákóczi-indulót, a Csínom Palkót, katona indulókat abban a korban, amikor ez még „megtűrt” sem volt, mint ő. Ő adta kezembe Tamási Áron Ábel-trilógiáját és Gárdonyi Géza Isten rabjait is, mert az irodalomban is jártas volt. Megismerttetett Kallós Zoltán erdélyi népzene gyűjteményeivel, és én a járási, megyei ének versenyeken már akkor csángó népdalokat énekeltem, amikor a táncház mozgalom még tíz évet váratott magára.

Ha már személyes emlékekről teszek említést, büszkén szeretném megemlíteni azt is, hogy Ádám Jenő anyai ágon rokona volt

családunknak és keresztgyermeké anyai dédszüleimnek. És a legrégebbi indítás gyermekkorból: édesanyám gyönyörű alt hangja, melyen téstagyúrák közben is énekelt, többek között a 345. dicséretet: „Ím nagy Isten, most előtted szívem kitárom...”.

Mi tehát, akik a zene szeretetével „meg vagyunk fertőzve” elkötelezetten járunk a kórusba. Az elmúlt 2017-es évben sajnos az év nagy része egy betegség leküzdésével telt számomra, de amint felépültem, visszatértem a próbákra. Az ezutáni egyik legnagyobb élményt a reformáció 500-ik évfordulóján tartott, Papp László Budapesti Sportaréna-béli fellépésünk jelentette. A 8. zsoltár „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk” kezdő ének jó felütés volt Balog Zoltán miniszter úr köszöntője után az egész napos ünnephez. Több más dicséret és zsoltár után természetesen elénekelt a több száz tagból álló egyesített énekkar az „Erős vár a mi Istenünk”-et és a 90. zsoltárt is. Meghatottan hallottuk a pódiumról, hogy az énekekhez nemcsak az első sorban ülő ország- és egyházi vezetők, de a több ezres nézősereg is csatlakozott. Az egész napos ünnepség záróéneke az „Áldjad én lelkem...” volt.

A következő legemlékezetesebb fellépésünk számomra az adventi műsor volt. Mindig vidám dolog gyermekekkel és tanítóikkal együtt készülni. Mindig történik valami mulatságos, egy elszólás, egy különösen átélt éneklés, vagy csak egy kis zsiszegés, lökdösődés a gyerekek között, a bájos gyermekarcok, hangok már a próbák alatt felpezsdítik a hangulatot. De Villányi Andrea műsorválasztása idén valóban felidézte a régi népszokások, betlehemjáráások, regölések, kántálások hangulatát az elmondott rigmusokkal, dalokkal. Nem véletlen tehát, hogy frissen felszentelt segédlelkészünk, Gunyits Ottó is oly átéléssel formálta meg az öreg pásztort, hogy autentikus szakállával, begörbített hátával és remegős hangjával mosolyt csalt arcunkra.

„Fontos leszögezni, hogy az Isten szerinti lelki közösségben nincs hierarchia, mindenki testvér. Nincs alá és fölé rendelt viszony. A lelki közösségben minden tagra szükség van. Ezt a hierarchia nélküliséget jól szemlélteti az a torta diagram, ahol a torta szeletek egyformák, de a színük, ízük más-más. Ki milyen lelki ajándékot kapott az Istentől, azzal éljen, azzal szolgálja a közösséget. A lelki ajándékokat a gyülekezet építésére kaptuk.

A közösségbe való illeszkedést az én – te - Ő ragozás helyett, a héber Ő – te - én jobban segíti. Mit kíván tőlem Isten (amit a napi bibliaolvasásból tudok meg), mit tudok a felebarátomnak adni (kire mutat Isten, hogy az irgalmas samaritánusa legyenek) és azért képezem magam, azért dolgozzak, hogy adni tudjak (Adni = szeretni) (Tudok-e örülni a testvérem örömeinek? {lélek öröme})” – írja egy helyütt dr. Judák Endre, a Magyar Református Presbiteri Szövetség tanára.

Áldott dolog, hogy a kórusban imaközösséget is alkotunk és minden alkalommal együtt vagyunk közös imádkozásban. Együtt valljuk meg bűneinket, adunk hálát, adjuk elő kéréseinket és dicsőítjük az Urat.

Bizony sokat izgulunk egy-egy fellépés előtt: sosem érezzük elegendőnek a felkészülést, mindig fenyeget egy kis megfázás, torokfájás, elégtelennek érezzük magunkat a feladathoz, mégis kérlek, testvérek, fogadjátok szeretettel erőfeszítéseinket és ha kedvet éreztek, csatlakozzatok hozzánk! A kórusban éppen az a jó, hogy nem kell kiemelkedően nagy hanggal rendelkezni – hacsak nem énekel szólót valaki -, akkor a legszebb, ha senkinek nem hallatszik ki külön a hangja, hanem együtt, közösen hozunk létre valami más minőséget, mint tudnánk külön-külön, zengő, dicsőítő muzsikát!

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgálói az Úrnak!” Zsolt. 135,1

Szigetszentmiklós, 2018. február

dr. Kálmán Zsuzsanna

LEPRAMISSZÓ

Hálás szívvel köszönjük a gyülekezeti tagoknak, hogy az elmúlt évben is segítették a lepramisszió munkáját!

2017-ben:

Perselypénzből	210.800 forinttal,
Adományból	23.500 forinttal,
Összesen	234.300 forinttal

tudtunk hozzájárulni a leprás betegek gyógyulásához.

Tudjuk, hogy ez az adomány nem nagy összeg, de minden segítségre nagy szükség van, hogy minél több beteg számára biztosíthassák a gyógyulást és ezáltal közelebb juthassanak Jézus Krisztushoz.

„A lepramisszió felemelő szeretet missziója.”

Imádkozunk, szolgálunk és teszünk azért, hogy a világ leprásai meggyógyuljanak és testben és lélekben egészségesek legyenek. Kérjük, hogy ebben az évben is lehetőségükhöz képest anyagilag is és imádságaikkal is támogassák a misszió munkáját. Nagyon sok ember sorsa fordulhat jobbra ezáltal. Isten áldását kérjük életükre.

„A jókedvű adakozót szereti az Isten.”

Testvéri szeretettel: *Kincse Jánosné Lepramissziói munkatárs*

A Lepramisszió imádsága

*Szerető mennyei Édesatyánk, életnek
adója, tekints kegyelmesen a leprában
szenvedőkre!*

*Érintsd és gyógyítsd meg őket,
ahogyan Jézus is tette földi élete
során!*

*Adj bölcsességet és kitartást azoknak,
akik e betegség gyógyításán és
megelőzésén fáradoznak!*

*Adj tudást és szeretetet azoknak, akik
közvetlenül foglalkoznak a betegekkel!*

*Forraszd össze a szétesett családokat
és a szétszakadt barátságokat!*

*Ösztönözd a te hívő népedet arra,
hogy fogékonyá váljanak a
Lepramisszió szolgálata iránt!*

*Soha ne legyen hiány sem személyi,
sem tárgyi feltételekből, hanem
akaratomnak megfelelően és a Te
szent neved dicsőségére végezhessek a
gyógyítás munkáját!*

*Jézus Krisztusnak, a Te egyszülött
Fiadnak,*

a mi Urunknak nevében kérünk.

Ámen

PRESBITERI BESZÁMOLÓ

Minden január nagyon mozgalmas a Presbiterek számára, mert le kell zárni az elmúlt évet a zárszámadással és meg kell „csinálni” a következő év költségvetését, meg kell tervezni, át kell gondolni a következő év teendőit is. Az idén különösen az volt, hiszen új Presbitériummal kezdtük az évet. Számba kell venni a teendőket, a missziós feladatokat, a fenntarthatóságot, sőt a fejlődést is. Mindezen teendőkhez biztosítani kell az anyagi hátteret.

A gyülekezeteknek, így gyülekezetünknek sincs állami forrása, azaz a gyülekezetek önfenntartók. Bevételeik a hívek adományából származnak.

Nem mindig volt ez így.

A háború előtt az egyház úgy volt önfenntartó, hogy voltak földjei, melynek bevételeiből jutott a kiadásokra. Természetesen addig nyújtózott, amíg a takaró ért. És akkor is volt persely.

Az idősebb generáció még biztosan emlékszik, hogy a háború után megkérdezték a híveket, hogy hajlandók-e egyházfenntartói járulékot fizetni. Azóta a gyülekezetek ebből, azaz a fenntartói járulékból, perselypénzből, és egyéb adományokból tartják fenn magukat.

(Bizonyára emlékeznek a testvérek, hogy volt gyűjtés olyan kis létszámú gyülekezetek részére, ahol a hívek nem tudták, tudják fenntartani a saját gyülekezetüket a lélekszám miatt. Például Vizsolynak, ahol Károli fordította, illetve kinyomtatta a Bibliát, minden évben un. tiszteletbeli fenntartói díjat fizetünk, mert egy nagyon kis lélekszámú gyülekezetéről van szó és szeretnénk, ha az a gyülekezet fennmaradhatna.)

Úgy gondoljuk, hogy ha a gyülekezeti tagok minden 100 forintjukból 1 forintot, azaz a jövedelmük 1%-át fizetnék be fenntartói járuléknak, akkor nem lenne gondunk.

Többféle fizetési forma is lehetséges. Például mindenki havonta fizeti, vagy utalja fenntartói járulékát. Ez 12 részletben terheli a családi költségvetést. Akár befizetéssel, akár átutalással is megoldható. A kényelmes az átutalás. A Bankoknál lehet un. állandó megbízást adni, hogy minden hónapban automatikusan a fenntartói járulékra szánt összeget átutalják az egyház számára a jövedelemből. De természetesen ez lehet negyed év, vagy fél év is. ez függhet attól is, hogy a Banknál

melyik a legkedvezőbb. A célunk ezzel az volt, hogy ne okozzunk nagy megterhelést. Ha csak ezer forintra gondolunk havonta már akkor is Természetesen a szokásos egyben való befizetés is megmaradt, melyet a Pénztárosunknál lehet befizetni. Ezt is lehet 2-3 részletben megtenni.

**A gyülekezet számlaszáma: Református Egyházközség
1174252-20019718**

Pogrányi Károly gondnok

SZORGOS KEZEK

Indul 2018-ban a szorgos kezek foglalkozás. Adventi vásárra készítünk ajándéktárgyakat. Szeretettel várunk minden segítséget.

Alkalmak:

Februári téma :
Filc díszek
Február 9.
Február 23.

Március 9. -Nemezelés
Március 23-Tojáshímzés

Pénten 17.00-19.00 óra
között a parókián

SZORGOS KEZEK HÍVOGATÓ

Áldás, békesség!

Szeretettel üdvözlöm a Testvéreket!

Ebben az évben is folytatjuk a Szorgos Kezek foglalkozásait. Idén is az Adventi vásárra készülünk, havonta két alkalommal. Minden páros héten pénteken találkozunk a parókián délután öt órától hét óráig ügyeskedünk. Várunk továbbra is minden alkalomra segítséget. A közügyesség az idén sem feltétel.

Szívesen fogadunk megunt fonalakat, anyagokat, érdekes gombokat, díszítéshez alkalmas apróságokat. Ha van ötlete, hogy mit látna szívesen a vásáron, örülnénk a javaslatnak!

A találkozás reményében: Tóth Andrea

PROGRAMOK (február-március)

Február 18., vasárnap, 10 óra böjti úrvacsorás istentisztelet

február 22., csütörtök, 18 óra, Városháza: Hűség Napja – Házasság hete

február 23-25. Presbiterek mátraházi konferenciája

Március 4., vasárnap 16 óra presbiteri találkozó az Újvárosban

Március 15. csütörtök, 9 óra, Temető: Megemlékezés a '48-as szabadságharcosainkról

Március 24., szombat, 17 óra: „Bach mindenkinek” orgonamuzsika és kórushangverseny

Március 25., vasárnap, 10 óra: virágvasárnapi istentisztelet az ötödikes hittanosaink szolgálatával

ANYAKÖNYVI HÍREK (december-február)

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

*Krizsanyik József 65 éves,
Szabó Endre 77 éves,
Fodor János 63 éves
Kiss Györgyné sz. Kálmán
Erzsébet 77 éves,
Szabó Józsefné sz. K.Török
Eszter 87 éves,
Kovács Ferencné Sz. Tóth
Julianna 86 éves,
Boltos Lászlóné sz. Gere
Julianna 87 éves*

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást
a gyászolóknak:
*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

HETI ALKALMAINK

Hétfő: 7.30 áhítat
Kedd: 18.00 házi imaóra
Szerda 17,30 Énekkar
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 17,30 énekkar
Szombat: 17.00 ifi-óra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet
és gyermek-istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00
illetve telefonon történt
megbeszélés alapján:
+36/24-465-753,
+36/20-404-8336

Weblapunk a következő címen tekinthető meg:
www.szszm-reformatus.hu

Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az
Alapítványunknak, illetve Énekkarunknak!

Köszönjük!

Hajnalcsillag Alapítvány **19185679-1-13**

Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekkar

Közhasznú Egyesület **18714746-1-13**

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

